

tohoto procenta chudých (obdoba § 9 zák. ze dne 13. prosince 1862 č. 89 ř. z., rozh. ze dne 9. září 1886 č. 9657, sb. »Gl. U.« č. 11.158).

Projednávali-li se pozůstalost ve Vídni se nacházející, která náleží cizozemskému občanu státnímu v cizozemsku zemřelému, předepíše se důvodně příspěvek do chudinského fondu (dv. dek. ze dne 21. září 1811 č. 959), poněvadž ve příčině nemovitého statku zemřelého cizozemce ležícího v obvodu rakouského území státního poukazuje § 22 zák. ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. z. rakouské soudy k tomu, aby dle tuzemských zákonů posuzovaly práva všech účastníků a postaraly se o zapravení všech poplateků projednávacích, není-li tu jinaké úmluvy učiněné státními smlouvami (dv. dek. ze dne 22. července 1821 č. 1770 sb. zák. soud. a rozh. ze dne 25. listopadu 1884 č. 13.345, sb. »Gl. U.« č. 10.269).

Vynětí (exempce) movité pozůstalosti pruských občanů státních ze státních poplatků vyslovené ve výnosu min. spravedlnosti ze dne 17. září 1875 č. 12.748 odnáší se toliko ku poplatkům z převodu majetkového, nikoli ku příspěvkům do fondů (rozh. ze dne 6. června 1884 č. 6210, sb. »Gl. U.« č. 10.056). Pruští občané státní povinni jsou platiti toto procento chudých, jakož i zbožné odkazy (§ 694 o. o. z.), nehledě k ustanovení výnosu min. financí ze dne 25. února 1858 č. 8665 (osvobození od poplatků movité pozůstalosti pruských občanů státních zemřelých v Rakousku), poněvadž nelze v tomto případě užití citovaného výnosu ministeriálního, neboť se nejedná o poplatek z převodu majetkového (rozh. ze dne 1. října 1874 č. 10.335, sb. »Gl. U.« č. 5489).

Z pozůstalosti držitele svěřenství (fideikomissu) neplatí se »poplatky do fondů« (procento chudých, příspěvek do fondu nemocnic), neměl-li zůstavitel v čas smrti své bydliště v dotyčné obci. Neboť na posuzování povinnosti k dávkám nemá vlivu rozlišování mezi jměním volně děditelným a mezi jměním nevolným (vázaným), ani zde nerozhoduje ta skutečnost, že je tu jistá pozůstalost, a povinnost ku dávkám z pozůstalosti posuzovati dlužno jedině dle osobních poměrů zůstavitelových v době smrti jeho (rozh. ze dne 1. července 1884 č. 7646, sb. »Gl. U.« č. 10.095).

III. Příslušnost.

Jelikož předepsání poplatků do chudinských fondů (§ 28 bod 8 česk. obec. zřiz. ve shodě s čl. V., bod 8 zák. ze dne 5. března 1862 a §§ 40, 99 obec. řádu) jest bez nejmenších pochybností záležitostí spadající v samostatný obor působnosti obcí, rozhodují o procentu chudých úřady samosprávné (rozh. ze dne 20. prosince 1880 č. 3957, sb. »Budwinski« č. 4416). Ovšem, že ku povolování dobrovolné dražby příslušným jest obecní úřad toliko pokud jde o věci movité (§ 28 čes. obec. řádu), poněvadž při dražbě věcí nemovitých vázán jest povolením reálního (knihovního) soudu (§ 269 cís. pat. ze dne 9. srpna 1854 č. 208 ř. z.).

Prodej dědictví.

I. Pojem.

Zákon dovoluje prodati dědictví, prodávati napadlé neb jím nastoupené; neplatna byla by však smlouva, kterou kdo prodává za živa zůstavitele pozůstalost, na kterou má teprve naději (§§ 1278, 889 o. o. z.). Koupě pozůstalosti lze dle předpisů zákona jako trh posuzovati, jen když smlouva ta uzavřena na základě inventáře. V tomto případě práv jest prodávající vedle inventáře a musí dáti náhradu, jestliže někdo třetí činí nárok na věc pozůstalostní v inventář pojatou. Nebyla-li smlouva uzavřena

na základě inventáře, prohlašuje zákon takovou koupi pozůstalosti za »jednání odvážné« t. j. za »smlouvu odvážnou«; prodávající jest tu práv jen z pravosti svého práva dědického a ze škody, kterou kupujícímu svou vinou způsobil, nikoliv však z toho, když věci pozůstalostní ceny pozbyly, aniž ze zkrácení přes polovici ceny (§§ 1278, 1283, 1268 cit. z.). Jako odvážnou koupi posuzovati jest i koupi pozůstalosti od prodatele, jehož dědické právo jest pochybné (nál. nejv. s. ze dne 28. února 1872 č. 786, »Gl. U.« č. 4494).

II. Právní postavení kupce pozůstalosti jest dle ustanovení o. o. z. (§§ 1278—1282) podstatně toto: Kupující vstupuje v práva a závazky prodávajícího dědice, pokud tyto nejsou ryze osobní povahy. Má tudíž nárok na všechno, co k pozůstalosti přibude, a tedy též na podíl dědický, odpadnutím spoludědice přírůstající (totéž platí při koupi podílu dědického); k jeho prospěchu zůstane v pozůstalosti odkaz, odpadnutím odkazovníka uprázdněný; také plody dědicem vytěžené a pohledávky pozůstalostní jím vybrané musejí býti kupujícímu vydány neb súčtovány, jakož i to, co snad dědic sám pozůstalosti jest dlužen. Kupující nemá však nároku na věci, jež prodatelé nikoliv jako dědici, nýbrž z jiného důvodu náležejí a jež by mu tudíž náležely, i kdyby nebyl dědicem, jako: odkaz předem učiněný, pohledávky, substitute neb fideikomís. Náklady, jež dědic na pozůstalost samu vynaložil neb za příčinou nastoupení učinil (poplatky z převodu majetku, fondové poplatky a pod.), pak náklady spojené se zaplacením dluhu pozůstalostních a plněním odkazů, jakož i útraty pohřební, jež zákon prohlašuje za břemeno na pozůstalosti váznoucí, musí kupující dědici nahraditi neb sraziti si dáti (§ 549 o. o. z.). Spravoval-li prodatel pozůstalost dříve, než ji kupujícímu odevzdal, jest mu práv ze správy té jako jednatel. Prodátel jest povinen předsevzítí všechna právní jednání, jichž jest třeba, aby převedena byla na kupitele dědictví všechna práva, jemu kupní smlouvou přislíbená; musí tedy zejména věci pozůstalostní odevzdati, tabulární listiny o nemovitostech a hypotekárních pohledávkách v pozůstalosti se nacházejících vyhotoviti, všechny pohledávky pozůstalostní postoupiti a o postupu tom dlužníky pozůstalostní vyrozuměti.

III. Právní postavení pozůstalostních věřitelův a dlužníkův nemá scizením pozůstalosti doznati žádné změny: Věřitelé mohou se dle své vůle obrátiti buď na dědice, buď na kupce pozůstalosti; pouze na tohoto musejí se však obrátiti, přijali-li jej za výhradného plátce (§§ 1282, 1406—7 o. o. z.). Dlužníci pozůstalostní jsou povinni, jakmile zvěděli o scizení pozůstalosti, platiti kupci dědictví týmž způsobem a s těmitéž modalitami, jak i dědici byli zavázáni.

Prodáno-li dědictví teprve napadlé, nikoliv však nastoupené, stačí jediná přihláška, podaná prodatelem neb kupcem jej zastupujícím.

Prodej nucený movitostí (§ 264 a násl. ex. ř.).

A. Povolení.

Exekuce na movité věci hmotné vykazuje dvojí stupeň: zabavení (viz čl. Právo zástavní) a prodej (§ 249 ex. ř.). Prodej nucený předpokládá tudíž zabavení a vztahovati se může jen k těm věcem, které byly ve prospěch exekventa zabaveny. Musí pak věřitel žádat za prodej označiti věci, jež prodány býti mají, poukazem na zájemní protokol u soudu se nacházející, aniž by však předložiti musel opis tohoto protokolu (§ 264 ex. ř.). Návrh na prodej učiniti třeba přímo u soudu exekučního, ač možno jej již spojití s návrhem na povolení zabavení, jenže i v tomto případě rozhoduje o ná-